

Срѣшко. Вый можете баремъ да обикаляте тукъ тамъ и да ся тѣжите, и ако прѣминете покрай деведесеть и деветъ нечувствителны истуканы, ще ся найде понѣ отъ сто единъ да ви улови за рѣкъ и да ви каже: „Ела, азъ щѣ ти помогна“. Но азъ: азъ! що да сторѣ! царско-то съкровище је голѣмо, но то неможе да исплати чедо-то ми — царъ-тъ је силенъ, но и той неможе да повърне сына ми.

Сшеф. Съжалявамъ ви Господине!

Срѣшко. Азъ неискамъ да мя съжалявате. Единъ човѣкъ богатъ намѣрва секога кой да го съжали; но една слъза! — една слъза никой нема да порони. Въ менъ вече неостанахъ слъзы; о! за мене је секо око прѣсушено! —

Сшеф. Единъ човѣкъ съ такова чувство може ли на праздно да тражи съболѣзновение!

Срѣшко. о! — не! сродници и пріатели много обикалятъ около ми и трыѣтъ очи-тъ си съ лукъ като че плачѣтъ, а подъ крѣпѣ-тъ ся подемиватъ че је чичо Срѣтко останалъ безъ дѣца и безъ наслѣдникъ. „Чести-ти сме, си думать, че ще имаме тѣлсто наслѣдство, чичо Срѣтко је вече на седамдесеть години; той нема да живѣе още много врѣме.“

Сшеф. Горкый-тъ чичо Срѣтко!

Срѣшко. Горкый-тъ заръ! — видите ли Господине, че азъ съ единъ миліонъ иманіе докарвамъ васъ, кой-то искате отъ мене помощъ, да мя назовете горкый-тъ Чичо Срѣтко. Хора-та мя наричатъ одавно богатый-тъ чичо Срѣтко, но никой незнаеше въ какво ся състои мое-то иманіе; никой незнаеше че мой Първанчо, мое-то једничко дѣте је было сичкый-тъ имотъ за мене.

Сшеф. Мигаръ је умрѣлъ сынъ ви?